

Điện Lực, Mùa Thu 2009

Tùy bút của *Trinh Gia Mỹ*

Buổi sáng dậy sớm hơn mọi khi, lên xe cho thằng con đưa ra phi trường đi Washington DC, tôi bỗng thấy lòng dâng lên một cảm giác lâng lâng, vui sướng.

Bao nhiêu năm rồi, cũng con đường này, cũng chiếc xe này, cũng cái ghế này... đưa tôi ra khỏi nhà mỗi sáng, nhưng sao hôm nay tôi thấy nó khác hẳn! Con đường thơ mộng hơn, chiếc xe dễ thương hơn, và cái ghế ngồi... ôi sao mà êm ả!

Sáng sớm, trời hãy còn mờ sương. Xa lộ thành thang lưa thưa xe cộ nên cũng... dễ thương lạ thường. Tôi ngồi, cảm nhận được những hơi sương lành lạnh đang len lỏi qua từng tế bào, từng hơi thở. Những chuyến đi sớm cho những lần họp mặt Điện lực lúc nào cũng làm cho tôi náo nức, y như hồi nhỏ, lần đầu tiên được chuẩn bị lên đường đi thi đệ thất vậy!

Phi trường nhộn nhịp người qua lại. Tôi thấy hình như người nào cũng náo nức... y như tôi. gương mặt người nào cũng “khẩn trương”, không ai ngó ai, không ai chào ai mà chỉ lo kéo cái va-li nặng chịch, hối hả, đi như chạy giặc.

Làm thủ tục xong. Cởi giày ra, mang giày vớ xong, đi qua cái màn an ninh xong, tôi yên chí ngồi... khoan khoái. Kể từ giờ phút này đây tôi không còn phải vướng bận những việc thường ngày nữa. Tôi không phải coi đồng hồ nữa, tôi không phải lo lắng tính toán hôm nay nấu món gì, ăn món gì nữa... Mà mọi việc... hê, coi như “pha.” Bấy ngày vàng ngọc của tôi đang trải dài trước mặt, phẳng phiu, thẳng tắp. Tôi sẽ giao hết cuộc đời của tôi và của đức phu quân tôi đây cho ban tổ chức, tha hồ muốn làm gì đó thì làm...

Phi trường Dulles của Washington cũng dễ thương. Hồi ở nhà, tưởng tượng cái sân bay của một thành phố chính trị chắc là phải... căng thẳng lắm! Mặt mày mây thẳng cha canh gác sân bay chắc là phải... băng giá lắm! Nhưng không, chẳng người nào hoành hợ gì tôi hết. Họ chào mừng tôi, họ cười với tôi, họ thân thiện với tôi, làm cho tôi cảm thấy cái vùng đất mà tôi vừa đặt chân đến lần đầu tiên:

Washington DC, cũng hiền lành, cũng dễ thương... như bụt!

Leo lên cái *shuttle* có mang cái bảng hiệu Marriott Hotel, vừa ngồi phịch xuống một cái là thấy đã đến nơi. Tôi ngoái nhìn lại, à, thì ra cái phi trường ở ngay phía bên kia, gần xít. Vừa bước vào phòng tiếp tân, chưa định thân để nhìn thấy người tiếp viên đang đứng đằng sau cái quầy, thì có một người đàn ông hót ha hót hải chạy đến, vừa chìa bàn tay gân guốc ra, vừa nói “*Ông bà mới đến hả?*” Tôi nhìn kỹ, à, thì ra là “chương môn” Nguyễn Văn Di. Tụi tôi chưa kịp lên tiếng thì Ngài lại phán “*Gặp sau nha. Tụi còn phải chạy lo nhiều việc cho ngày mai nữa!*” rồi vội vàng kéo theo cái đuôi, biến mất.

Tôi nhìn quanh, cố tìm một vài khuôn mặt quen nhưng chẳng thấy ai. À, có lẽ mọi người đã đi sang nhà của Chị Đỗ Trọng Phúc làm một buổi họp tiền đại hội rồi! Lấy phòng, nghỉ ngơi một chút, hai vợ chồng tôi trở xuống nhà hàng của khách sạn ăn tối. Bữa ăn không phải do mình nặn óc suy nghĩ rồi hùng hục nấu nướng nó mới thoải mái làm sao! Tôi ngã lưng vào ghế, hình dung ra những khuôn mặt quen thuộc mà tôi sắp được gặp, những tiếng nói thân quen mà tôi sắp được nghe, những âm thanh ồn ào dễ thương mà chỉ có với những buổi họp mặt được gọi là “thân hữu điện lực” mà tôi sắp được thưởng thức. Những mệt mỏi sau mấy giờ bay đột nhiên tan biến. Lúc này tôi mới cảm thấy đời sống của mình nó ý nghĩa làm sao! Ăn xong, hãy còn sớm, nhưng tụi tôi cũng về phòng để chuẩn bị cho buổi gặp gỡ sáng mai.

Mới bây giờ, phe ta đã lục đục kéo nhau xuống phòng ăn. Những cái bắt tay nồng nàn, những vòng tay ôm ấm áp. Những ánh mắt đã nói lên hết mọi điều. Người đầu tiên tụi tôi gặp là anh chị Trinh Hữu Dục và Vương Văn An, sau đó thì đủ mặt: Thầy Hồ Tấn Phát từ Oregon, anh Trương Sỹ Thực, các anh chị Đặng Phùng Viễn, Hoàng Mạnh Cần từ Canada, anh chị Nguyễn Công Thuần từ Washington State, các anh chị Hoàng Gia Thụy, Nguyễn Trọng Dũng từ San Jose, anh chị Nguyễn Huy Tiên từ Sacramento, anh chị Tân Trung Cang

từ Louisiana, chị Hà Như Nga từ Florida, anh chị Phạm Hữu Bình từ Pháp, anh Võ Côn cùng quý từ từ Úc châu xa xôi, ... còn ở Orange county (Nam Cali) thì có Vợ chồng Nguyễn Ích Chúc, các anh chị Trần Văn An, Phạm Long Thượng, chị Nguyễn Thiện Nữ. Ở tại Virginia có các anh chị Nguyễn Văn Di, Mã Bộ (Thanh Liêm), Ngô Đức Huân, Nguyễn Văn Toại, Nguyễn Ngọc Đạt, gia đình chị Đỗ Trọng Phúc, ... Phòng ăn lao xao những tiếng chào hỏi và cười nói làm cho một nhân viên khách sạn cũng là người Việt nam cứ nhón gót nhìn sang phòng ăn với nụ cười thèm thuồng và thán phục.

Ăn uống, chuyện trò no nê xong, mọi người cùng lên xe đi thăm thủ đô của xứ Hiệp chủng quốc. Chiếc xe buýt dài êm ả lăn bánh. Trời mùa thu thật đẹp. Những giọt sương hầy còn đọng trên những hàng cây, lóng lánh. Trời bên ngoài lạnh lạnh nhưng trên xe thì những câu chuyện rộn rã xen lẫn trong những tiếng cười dòn, ấm áp. Người này hỏi thăm người kia, tay bắt mặt mừng làm như lâu lắm chưa được gặp!

Có lẽ mọi người trên xe cũng chẳng cần biết mình đã đi đến đâu nếu không có tiếng của người hướng dẫn lộ trình thỉnh thoảng nhắc nhở. Dòng sông Potomac êm đềm, chạy dài. Đây là Đài tưởng niệm Abraham Lincoln, nơi mà nhà tranh đấu da đen Martin Luther King Jr. đã từng phát biểu câu nói bất hủ: “*Tôi có một giấc mơ*” mà mọi người đều biết. Kia là tượng đài tưởng niệm chiến tranh Việt nam và những bức tường đen mang hàng hàng lớp lớp tên của những người đã hy sinh để giúp bảo vệ tự do của chúng ta. Kia là Quốc hội, đằng xa hơn nữa là Tòa Bạch ốc, là Ngũ giác đài...

Buổi chiều, mọi người được thăm Bảo tàng viện Không gian Quốc gia, ở đó trưng bày đủ loại phi cơ và ngay cả những phi thuyền đã từng lên thám hiểm cung trăng. Mọi người cũng được đi thăm trụ sở Liên hiệp quốc. Nghe tin Việt nam được bầu vào Hội đồng Bảo an, chúng tôi cũng tò mò nên cố vào trong thăm viếng, nhưng tìm trên bảng danh sách liệt kê những loại ngôn ngữ được dùng thì chẳng thấy tiếng Việt nam đâu cả! Sau đó, mọi người được thả bộ một chút trước khi trở về khách sạn để chuẩn bị cho buổi họp mặt chính thức vào buổi chiều tối mà ai nấy đều mong đợi!

Cái giây phút mong đợi rồi cũng đến. Nhà hàng Harvest Moon ồn ào như chợ vỡ! Vừa bước chân vào, mỗi người đã được ban tổ chức tặng cho một tờ vé số có hy vọng trúng tới hàng trăm triệu đô. Có người dặn: “*Nhớ cất cho kỹ nghe, nếu trúng*

thì Điện lực của mình tha hồ mà hợp mặt!” Tôi nghe mà ham quá, thấy cái hy vọng của mình cũng vươn lên theo câu nói ấy nên cẩn thận đưa tờ vé số để ông chồng giữ cho chắc ăn! Mặc dù được sắp xếp chỗ ngồi, nhưng ai nấy đều chạy lung tung từ bàn này qua bàn kia để hỏi thăm, để bắt tay, để... hạc tội! Đông quá, hầu hết thân hữu vùng Hoa thịnh đôn và những vùng lân cận đều có mặt. Mỗi người một tay. Mỗi người một việc. Chị Hiếu Tâm, người chỉ vài ngày nữa thôi là phải vào bệnh viện để cắt cái hạch nhỏ ở ruột, vậy mà chị vẫn vui cười gánh vác trọng trách cho buổi văn nghệ tối nay. Con trai cố thân hữu Đỗ Trọng Phúc, thế hệ thứ hai của Điện lực, đảm nhận vai trò MC một cách lưu loát và nhà nghề. Con gái thân hữu Nguyễn Ngọc Đạt đi từng bàn phát bài hát để lát nữa mọi người sẽ cùng hát chung, phu nhân thân hữu Nguyễn Văn Toại khệ nệ mang một giỏ đầy những bó hoa để tặng cho ca sĩ... Còn nhiều nữa những bàn tay, những tâm lòng âm thầm đóng góp cho buổi họp mặt...

Xen kẽ trong phần văn nghệ là phần tường trình địa phương. Niên trưởng Hồ Tấn Phát là người được mời phát biểu đầu tiên. Mặc dù tuổi đã cao nhưng ông tự đi đứng vững vàng, tinh thần rất minh mẫn, nhớ từng chi tiết nhỏ của những việc xưa, và tiếng nói thì vẫn còn sang sảng. Lúc nào ông cũng mang đến cho những người nghe một sự xúc động và cảm phục. Lúc nào ông cũng là một con chim đầu đàn, một người Thầy trên bục giảng, vì nghe ông, người ta lại biết thêm được nhiều điều...

Mọi người tham dự được thân hữu Nguyễn Công Thuần, một trong vài người đầu tiên khởi xướng thành lập mối dây liên hệ giữa Thân hữu Điện lực Việt nam ở Hải ngoại, người được xem là cuốn tự điển sống của Thân hữu Điện lực, vì anh nhớ rõ từng người, từng việc... nhờ vậy, trong buổi họp mặt, nhờ anh giới thiệu những người tham dự một cách rất chi tiết cho nên nhiều vị đã có dịp à lên một tiếng để biết mặt nhau, để nhận ra nhau bằng xương bằng thịt, vì xưa nay chỉ “*văn kỳ thanh, mà bất kiến kỳ hình.*”

Buổi văn nghệ cây nhà lá vườn rất... nhà nghề. Đơn ca, song ca, hợp ca đều có đủ. Tân nhạc có, vọng cổ cũng có luôn. Thân hữu Nguyễn Văn Di với giọng ca rất mùi đã xuống sáu câu vọng cổ do chính anh sáng tác làm mọi người thán phục. Những bài hợp ca của gia đình chị Hiếu Tâm cũng mang đến cho buổi họp mặt một hình ảnh khó quên.

Hôm sau, mọi người được lên xe để đi New York. Trên đường đi phải đoàn ghé Philadelphia ăn trưa và được dịp viếng thăm *The Broken Bell* (Cái chuông nứt), và thăm *Independence Hall*. Những hàng cây đôi màu vàng ánh chạy dọc theo hai bên lề đường làm cho những tòa nhà trông thơ mộng hơn. Dọc theo lộ trình, những chuyện kể của thân hữu Trương Sỹ Thực, Nguyễn Văn Di, Võ Cồn và nhiều thân hữu khác góp phần làm cho cả xe buýt rền vang tiếng cười. Thỉnh thoảng, mọi người được nhâm nhi bánh, mút do các bà nội trợ chuyển nhau... làm cho chuyến đi dường như được thu ngắn lại. Người ta nói “*đi một ngày đàng, học một sàng khôn*”, Điện lực của mình đi với nhau tới bảy ngày thì cái “*học khôn*” nó nhiều biết mấy! Đủ thứ chuyện được trao đổi, nào là chuyện vui cười (*hắn nhiên rồi!*), chuyện tục (*thỉnh thoảng*), chuyện kinh nghiệm sống, chuyện con cháu, chuyện bạn bè, chuyện người đi người ở, chuyện về hưu (*cái chuyện này thì hơi nhiều*)... đủ thứ kéo dài từ lúc lên xe cho đến lúc xuống xe, vào nhà hàng thì kể tiếp, chỉ có lúc về khách sạn đi ngủ thì mới tạm gác qua một bên! Cho nên nhờ vậy mà ngày nào hỏi ra, ai nấy cũng đều có một giấc ngủ ngon lành, không mộng mị!

Phái đoàn Điện lực đến New York vào buổi xế chiều. Đúng là thành phố của tài chính thế giới! Những tòa nhà chọc trời cao ngất. Những cửa hàng nổi tiếng thời trang. Những dòng người đông đúc chen nhau đi xuống, đi lên giữa những con đường xe cộ chạy như mắc cửi... và rất nhiều du khách! Chiếc xe buýt dài ghé đến khu *Ground Zero* đầu tiên. Đó là chỗ *World Trade Center* có hai tòa nhà bị máy bay đâm sập hồi 9/11. Bây giờ chỉ còn là một khu đất trống, người ta đang sửa soạn để xây cất những công trình mới. Mọi việc quả đúng là quá vô thường! Có nhìn thấy New York, có thờ không khí New York, có lang thang trên đường phố New York mới thấy New York quả là một thành phố có muôn ngàn mặt. New York có đầy những mặt tích cực đến mặt tiêu cực. New York có người giàu nhất và không thiếu những người ăn xin ngoài đường phố. New York có đầy dãy cửa hàng bán những sản phẩm đắt tiền nhất thế giới nhưng New York cũng có những khu chợ lộ thiên bán rẻ không chỗ nào bằng! Bạn có thể thấy một sấu chuỗi đeo cổ trong một cửa hàng thời trang đề giá mấy ngàn đồng, nhưng bạn cũng có thể mua một sấu chuỗi gần giống như vậy trên đường phố mà giá chỉ có năm đồng! Mọi người được thả bộ qua khu *Fifth Avenue* nổi tiếng của New York để ngắm nghía. Cửa hàng

nào cũng sang trọng, giá cả đôi lúc làm mình hoa mắt, không tưởng tượng nổi. Nhưng không phải trên *Fifth Avenue* cái gì cũng đắt đâu nghe quý vị, có người mua mười cái *post card* giá chỉ có một đồng, tưởng là đã rẻ. Nhưng đi đến chỗ khác thì thấy đề giá một đồng mười lăm cái! Đã nói New York mà! Lang thang rồi lại có dịp qua thăm khu phố Tàu của New York. Cửa hàng của người Tàu ở đâu cũng giống nhau là rất... Tàu. Trông là biết của người Tàu, chẳng nhằm lẫn vào đâu được! Qua hàng bán nón và khăn, mấy chị Điện lực nhà mình đặc biệt chiều cổ đến những chiếc khăn quàng cổ loại silk đủ màu, đủ kiểu năm đồng một cái, còn nếu mua năm cái thì chỉ có hai chục mà thôi! Ôi, trời lạnh. Các chị tha hồ mà chọn lựa. Ông Mỹ đen bán hàng tha hồ mà thu tiền! Lúc lên xe, người nào cũng có một cái khăn quàng trên cổ vừa ấm áp vừa đẹp mắt!

Sau khi nhìn ngắm New York chán chê. Sau khi bấm hình cùng khắp New York mỏi cả tay, nguyên đám được hướng dẫn đi qua khu thị trường trao đổi chứng khoán, tiếc là chỉ đứng ngoài ngắm nhìn chứ không được vào trong.

Sáng sớm hôm sau, chiếc xe buýt trực chỉ lên đường đi thăm cảng New York, nơi có tượng Nữ Thần Tự do sừng sững đứng oai phong giữa những biển thiên của cuộc đời! Gió thổi không nhiều nhưng ai cũng cảm thấy lạnh. Áo ấm được tận dụng tối đa. Trong đoàn người xếp hàng, Điện lực mình chiếm một đoạn khá dài nên qua phà cũng vui như Chợ Tết. Những chiếc máy ảnh được dịp thi thố tài năng, nhất là những chiếc máy digital chụp không tốn phim cho nên cứ tha hồ bấm! Khi nào nó không chịu cho bấm nữa thì mới thôi. Mọi người cứ gọi nhau ơi ới! Hướng dẫn viên cầm một lúc mấy chục cái máy ảnh, cầm hết cái này lên lại buông cái khác xuống, đứng một chỗ chụp hoài. Mọi người cứ đứng tại chỗ không nhúc nhích, cổ banh cái miệng ra cười cho thật tươi, sợ mình héo hắt lại làm xấu hình của người khác! Hay nhất là cái màn chụp hình ngay dưới chân tượng Nữ Thần Tự do. Nhóm Điện lực đông người quá, mà ai cũng rón chạy vào để góp mặt trong bức hình “*lich sử*” này cho nên mọi người cứ nhích qua, nhích lại, cố thu gọn vào để lấy cho đủ hết mọi người. Khổ nỗi, càng nhích thì lại càng có nhiều thân hữu từ xa đánh hơi chạy đến, nhích một hồi hết nhích nổi. Cái máy hình cũng không thể thu hết mọi người vào trong một cái hình được! Thân hữu Trương Sỹ Thực cầm những cái máy ảnh hết đứng lại quỳ, hết quỳ lại ngồi cũng không làm sao thu hết mọi người vào trong máy

được. Chợt có ai đó lên tiếng, hay là nằm xuống đi, nằm xuống thì họa may mới lấy hết được! À, nghe ra cũng có lý. Thế là Thực nhà ta bèn nằm lăn quay xuống đất, giơ con... mắt lên trời mà... nhắm, mà... bắm. Cuối cùng cũng thu được những hình ảnh tuyệt đẹp mà chắc là mọi người cũng đã thấy in trong tờ báo này rồi!

Từ New York, chuyến xe lại đưa cả gia đình Điện lực sang Boston. Đường đi thật là đẹp. Cảnh trí vừa hùng vĩ vừa nên thơ cho nên mọi người mê mải ngắm cảnh. Hai bên đường, những rừng cây đủ màu sắc chen lẫn nhau tạo thành một bức tranh không lồ trùng trùng điệp điệp chạy dài vô tận.

*Ai tạo nên cảnh đẹp thế này?
Ai pha màu sắc lạ xinh thay!
Ai mang gió sớm mơn man lá?
Ai biết lòng ai đang ngất ngây?*

Cảnh đẹp, khu shopping còn đẹp hơn. Người tài xế trẻ có lẽ hiểu ý các chị cho nên ghé qua khu *factory outlet* lớn nhất ở vùng Đông Bắc cho các chị lang thang. Chỉ có hơn một tiếng đồng hồ thôi nhưng nhiều người cũng mua được những quần áo hiệu mà giá lại rất hời! Sau đó chúng tôi được ghé thăm ngôi trường nổi tiếng *West Point*, nơi có vài học sinh Việt nam đang theo học. Ngôi trường được bao bọc bằng những hồ nước êm đềm bên dưới và những rừng lá phong đủ màu sắc. Cảnh trí thật đẹp. Đứng từ trên nhìn xuống, tôi trộm nghĩ, nơi đây nếu không phải là một ngôi trường chuyên đào tạo những sĩ quan ưu tú mà là một ngôi trường nào khác thì chắc sẽ có rất nhiều quyển sách viết về những chuyện tình lãng mạn ra đời. Không biết những vị sĩ quan xuất thân từ ngôi trường *West Point* này, một lúc nào đó có nghe lòng chùng xuống để thả hồn băng khuâng theo nỗi nhớ nhung, khi nghĩ về mái trường thơ mộng đã đào tạo họ thành những con người can trường và bất khuất không?

Sau *West Point*, mọi người lại được dịp ghé thăm *Harvard* và *MIT (Massachusetts Institute of Technology)*. Những ngôi trường vừa nổi tiếng vừa cổ kính. Có đến *Harvard* mới thấy quyển “*Love Story*” ra đời là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên. Có đến *MIT* mới thấy sinh viên của mình thời xưa ở Việt nam sao mà hay quá! Người ta học là có đủ mọi phương tiện, có phòng học, có phòng chơi, có phòng tập thể dục, có phòng để la cà... Còn nước mình nghèo nên chỉ biết cắm đầu cắm cổ học... và học, học là không có chuyện chơi! Cho nên mấy ông Kỹ sư Việt nam ai ra trường thấy cũng

hiền... queo! (có người hỏi lại: phải không đó? Coi chừng thấy vậy mà hông phải vậy à ghen!)

Buổi chiều, trên đường về ai cũng trầm ngâm, có lẽ có người thầm mong được trở lại thời gian của tuổi mười tám, đôi mươi để có cơ hội bước chân vào *West Point*, vào *Harvard* hoặc vào *MIT* để mài đũa ghé nhà trường lại. Rồi cái mơ ước này kéo theo mơ ước khác. Có người lại nhắc đến cái ước mơ trúng số. Phải rồi! Mỗi người có một tờ giấy số mà ban tổ chức đại hội tặng đang nằm ngoan ngoãn trong túi áo. Nếu trời thương, trăm triệu lọt vào tay mình mấy hời! Ước mơ trúng số được bay cao, và mọi người trong xe ai cũng hứng khởi mơ ước theo... Khi ngồi vào bàn ăn tối, có người đề nghị mỗi thành viên góp tám vé số riêng của mình làm thành vé chung của toàn nhóm, nếu trúng thì sẽ cùng chia đều! Hầu hết mọi người đồng ý, nhưng đến khi góp vé lại thì có vài người không muốn chung, có lẽ còn quyến luyến tám vé số của mình, nên không muốn rời nó chẳng? Sự việc bất ngờ làm có người chán ngán lên tiếng than rằng: “*May là chưa biết có trúng hay không mà còn vậy, nếu trúng rồi thì có bao nhiêu chuyện gì khác nữa sẽ xảy ra?*” Thân hữu Hoàng Gia Thụy ngâm ngùi nhắc nhở lại một bài hát của Phạm Duy: “*Rồi mai đây tôi sẽ chết, trên đường về nơi cõi hết, tôi sẽ mang theo với tôi được gì đây? Rồi mai đây tôi sẽ chết, trên đường về nơi cõi hết, tôi chẳng mang theo với tôi được gì đâu! Tôi không mang theo với tôi được tiền tài hay danh vọng, Tôi không mang theo với tôi được gái đẹp hay rượu nồng, tôi không mang theo với tôi được bạc vàng hay gác tía...*” Nghe anh Thụy hát mà tôi cảm thấy lòng buồn làm sao!

Sáng hôm sau, trong phòng ăn sáng, ai cũng trầm lắng nghe xem có tin tức gì cho kết quả xổ số tối hôm qua không? Im lặng (là vàng nghe quý vị!), cho nên mọi người đều biết là những tám vé của mình chẳng vé nào được lọt vào đôi mắt xanh của ông thần tài hết! Có người thở ra một cái phào, nhẹ nhõm. Thôi, vậy là còn... bạn bè, Điện lực còn hên! Nhưng chưa, “Chường môn” Nguyễn Văn Di lại “hồ hời” báo cáo: *vé chung của mình trúng hai tỉ bà con ơi, còn lô độc đắc thì chưa có ai trúng hết, vậy là mình cũng còn có hy vọng.* Và hy vọng lại được tiếp thêm lửa. Mọi người trên xe lại tiếp tục thêm ý kiến. Cuối cùng mọi người đồng ý là góp thêm tiền để mua vé số tiếp và đặt hoa gửi đến nhà anh chị Lê Tấn Tuyển để cầu chúc chị mau hồi phục! Một lần nữa, lại thêm nhiều câu hỏi, lại thêm nhiều thắc mắc! Nếu trúng thì lãnh làm sao? Nếu trúng thì chia thế nào? Nếu trúng thì thuê hay không thuê? Nếu

trúng? Nếu trúng? Bao nhiêu câu hỏi về nếu trúng... được nêu lên làm tôi chợt nhớ đến bốn câu thơ của Vũ Hoàng Chương, bài “*Thôi hết bữa khoăn*”, tôi đọc đã lâu lắm rồi:

*Dấu hỏi (?) vẫy quanh tròn kiếp người,
Sên bò nát óc, máu thâm rơi.
Chiều nay một dấu than (!) buông xuống
Đinh đóng vào sãng, tiếng trả lời.*

Buổi chiều, mọi người được ghé thăm chiếc tàu buồm cổ xưa *USS Constitution* của Hải quân Hoa Kỳ. Trời Boston bỗng dưng lạnh buốt! Ngồi ngoài trời trong khi chờ đợi được lên tàu, nghe anh lính Hải quân trẻ tuổi nói chuyện, nhiều người run cầm cập! Có lẽ vì lạnh quá cho nên hai thân hữu Phạm Long Thượng và Nguyễn Huy Tiên được hai vị phu nhân ưu ái mua cho hai cái áo ấm mới toanh, le lói.

Trong thời gian du ngoạn, cũng có lúc câu hỏi năm sau thì khu vực nào tổ chức được nêu lên? Chẳng có câu trả lời! Sau cùng, có người đề nghị chị Hà Như Nga ở Miami, chị do dự quá vì Florida chẳng có nhiều người, mà một mình chị thì sao mà kham cho nổi? Nhưng nhờ sự hỗ trợ của anh anh Di, anh Thực, anh Thuận, anh Thụy... cuối cùng thì chị Nga tạm thời nhận lời trong sự dè dặt, chẳng biết giờ chót có gì thay đổi không? Nếu không thì xin hoan hô chị Nga bằng cả hai tay!

Thời gian nào dù có đi chậm cách mấy rồi nó cũng bỏ đến. Ngày tháng nào dù mình có cố quên thì nó vẫn lù lù hiện ra. Sáu ngày qua thật nhanh! Boston là chỗ đi qua Canada gần hơn Virginia. Cho nên một số thân hữu dừng chân ở trạm cuối cùng là Boston rồi thuê xe thẳng qua Canada, không về Virginia nữa! Trạm chia tay đầu tiên. Buổi sáng, mọi người hẹn nhau ở phòng ăn chụp hình lưu niệm lần cuối. Trời Boston âm ỉ, lát phát mưa làm lòng người cũng cảm thấy ách nã thêm. Những chiếc va-li được chậm chạp chuyển ra xe. Chuyến xe buýt dài nhẹ hơn, trống hơn. Những người về Virginia lần lượt bước lên xe. Những người đi Canada đứng dưới, bên ngoài cổng khách sạn Sheraton nhìn theo. Khi xe chuẩn bị lăn bánh, thân hữu Hoàng Gia Thụy bước lên, anh bắt ngờ cất tiếng hát “*Biệt ly, nhớ nhung từ đây, chiếc lá rơi theo heo may, người về có hay? Biệt ly...*” Tiếng hát anh Thụy nào nuốt. Thật lòng, chưa bao giờ tôi nghe ai hát bài “*Biệt Ly*” buồn đến thế! Tôi kéo vội cái máy ảnh, thu được hình ảnh anh Hoàng Gia

Thụy với chòm râu bạc và phu nhân đứng nghẹn ngào ở đầu xe để hát bài “*Biệt Ly*” vào một buổi sáng sớm dưới mưa phùn gió bắc của bầu trời Boston. Rồi cũng đến giờ xe từ từ lăn bánh. Những người đưa tiễn vẫn đứng bên dưới, vẫy tay theo. Qua làn cửa kính nhòe nhoẹt của xe buýt, tôi cố thu vào máy ảnh những hình ảnh này nhưng nó rất mờ nhạt. Tôi nhìn thấy các anh chị Nguyễn Công Thuận, Hoàng Mạnh Cần, Hoàng Gia Thụy... còn đứng đó mãi cho đến khi xe khuất bóng.

Theo lối cũ ta lại quay về Virginia. Những câu chuyện cười vẫn tiếp tục, nhưng nhẹ nhàng hơn, thâm trầm hơn. Những cuộc chia tay bao giờ cũng để lại trong lòng người nỗi ngậm ngùi, hồi tiếc. Đến chiều tối thì đến thương xá Eden. Mọi người được thưởng thức một bữa ăn tối ngon lành với canh chua, cá kho tộ... trong không khí gia đình ấm cúng.

Trời bên ngoài vẫn mưa. Con mưa miền đông không hên mà đến làm cho những bàn tay bắt nòng năn hơn. Thôi thì cũng phải đến lúc chia tay, ai về nhà nấy để tiếp tục công việc cho đời sống thường ngày. Rong chơi bấy ngày với nhau thì chắc cũng tạm đủ (*cứ cho là như vậy đi!*), còn hẹn nhau sang năm nữa chứ!

Tôi bước xuống xe, nhìn theo bóng từng người khuất xa. Nhớ đến những câu thơ của nhà thơ Cung Trầm Tưởng mà tôi xin mạo muội sửa lại đôi chút: “*Lên xe tiễn em đi. Chưa bao giờ buồn thế. Trời mùa thu DC. Chúng mình lại chia ly...*” Đâu đây vẫn còn vang lại tiếng hát của thân hữu Hoàng Gia Thụy: “*Biệt ly, nhớ nhung từ đây...*”. Nhớ chứ, và nhớ lắm những hình ảnh, những tấm lòng, những tình nghĩa chúng ta trao gửi nhau. Nhớ lắm từng ánh mắt, từng nụ cười, từng lời thăm hỏi... đôi lúc nghe có vẻ vu vơ nhưng rất cần thiết cho mỗi người, cho cuộc đời...

Tôi nhìn lại cái máy ảnh trong lòng mình. Những hình ảnh thật đẹp, thật rõ ràng đang sẵn sàng cho tôi xem lại bất cứ lúc nào. Những hình ảnh ấy, chắc chắn sẽ không bao giờ bị xóa nhòa, không bao giờ bị quên lãng!

Bất chợt tôi đưa tay sờ lên bàn tay mình, cảm thấy hơi ấm của những cái bắt tay của bạn tôi vẫn còn lan tỏa, ấm áp, nồng nàn ...

Trịnh Gia Mỹ

Ghi chú của BBT: Vì mục đích tiết kiệm, xin xem hình ảnh màu trong mục Hình Ảnh.